106 РОКІВ ЛЮБОВІ ТА ВІДДАНОСТІ РІДНОМУ КРАЮ

e-mail: infoktrk@ukr.net

Вісник Куп'янщини

Газета заснована 21 січня 1919 року

26 листопада 2025 року № 37-38 (14698)

ЧАСОПИС Великобурлуччини

СПЕЦВИПУСК №12

21 листопада – День Гідності та Свободи

Шановна громадо!

Щороку 21 листопада ми відзначаємо День Гідності та Свободи – день, коли Україна згадує людей, що стали на захист нашого права бути вільними. Цього дня, з інтервалом у дев'ять років, розпочалися дві доленосні для сучасної України події: Помаранчева революція 2004-го та революція Гідності 2013-го.

Ця дата нагадує не лише про події минулого, а й про нашу щоденну боротьбу сьогодні у прифронтовій громаді, де свобода та життя вимірюються стійкістю, мужністю та єдністю.

Гідність – внутрішня сила українця. Свобода – це можливість жити й діяти відповідно до своїх переконань і цінностей, не зазнаючи примусу чи тиску, – наш вибір, і наша мета. А сміливість – ми доводимо щодня.

Наша громада знає ціну гідності і що свобода не приходить легко – за неї треба боротися, її треба оберігати, навіть коли ворог поруч, а виклики щоденні. Та попри все, ми продовжуємо жити, працювати, допомагати одне одному. Вистояли тоді – вистоїмо і зараз!

Сьогодні ми схиляємо голови перед усіма, хто захищав і захищає нашу державу, перед Героями, що віддали життя за майбутнє України. Дякуємо військовим, добровольцям, медикам, рятувальникам, волонтерам, усім, хто стоїть пліч-о-пліч у цій боротьбі.

Щиро вірю: з нашою силою духу, незламністю, спільною волею ми переможемо. Бо немає сили, здатної здолати націю, яка стоїть за свою Гідність та Свободу.

Бажаю всім миру, витримки, впевненості й світлої надії.

Тримаємося разом. Працюємо разом.
Перемагаємо разом.
Слава Україні!

З повагою Віктор Терещенко, начальник Великобурлуцької селищної військової адміністрації.

↗ Пліч-о-пліч

Згуртовані громади: делегація з Великобурлуччини відвідала Хорольську громаду

6 листопада начальник Великобурлуцької селищної військової адміністрації Віктор Терещенко, заступниця начальника Тамара Пащенко та начальниця служби у справах дітей Світлана Лухтирська здійснили робочу поїздку до Хорольської міської громади.

25 березня 2025 року в межах національного проєкту «Пліч-о-Пліч: згуртовані громади», ініційованого Міністерством розвитку громад, між Великобурлуцькою та Хорольською громадами було підписано Меморандум про партнерство та співпрацю.

Під час першого знайомства сторони визначили низку пріоритетних напрямів взаємодії. Серед них – підтримка дітей із прифронтової території, організація їх безпечного та змістовного відпочинку в літній період.

Цього літа Великобурлуцька громада відчула надійне плече свого партнера: завдяки сприянню та всебічній підтримці Хорольської міської ради 25 юних великобурлучан провели 10 незабутніх днів на мальовничій Хорольщині. Для дітей це був час нових вражень, знайомств, тепла і спокою – таких необхідних у реаліях прифронтового життя.

Під час візиту керівництво Великобурлуцької селищної військової адміністрації на знак вдячності та пошани вручило Хорольському міському голові Сергію Волошину подяку за активну підтримку у реалізації національного проєкту, зокрема за організацію літнього оздоровлення дітей із прифронтової громади.

Також було передано відзнаки від Управління освіти, культури та спорту Великобурлуцької селищної ради колегам-партнерам: відділу освіти, культури та спорту Хорольської міської ради та особисто його начальниці Ірині Штейнберг, відділу культури, туризму та охорони культурної спадщини та його начальниці Оксані Левіній.

Відзнаки стали символом щирої вдячності за гостинність, турботу та високий рівень організації відпочинку дітей Великобурлуцької громади, а також за послідовне та змістовне партнерство в межах національного проєкту «Пліч-о-Пліч: згуртовані громади».

Під час візиту керівники громад-партнерів обговорили надскладну ситуацію, у якій нині перебуває Великобурлуцька громада. Через постійні обстріли відповідно до наказу Харківської обласної військової адміністрації запроваджено примусову евакуацію дітей разом із батьками з 27 населених пунктів громади-форпосту.

Сторони окреслили шляхи подальшої підтримки сімей, які вимушено залишають свої домівки через воєнні дії, зокрема в рамках організації тимчасового розміщення та соціального супроводу евакуйованих родин.

Разом зі спеціалістами Хорольської міської ради делегація з Великобурлуччини здійснила виїзд на потенційні місця для розселення та оглянула локації, запропоновані для прийняття родин з дітьми.

У час, коли війна щодня випробовує нас на міцність, особливо важливо відчувати плече тих, хто поруч. Саме у взаємній підтримці й солідарності народжується сила, що допомагає вистояти та зберегти найцінніше – людей. Пліч-о-пліч громади продовжують боротися за життя, гідність і майбутнє наших дітей.

За підсумками зустрічі сторони підтвердили взаємну готовність поглиблювати співпрацю та розширювати напрямки партнерської взаємодії.

Людмила СКЛЯРОВА.

↗ Евакуація

До уваги батьків з дітьми Великобурлуцької територіальної громади!

У громаді триває примусова евакуація дітей разом із батьками, оголошена 15 жовтня 2025 року Наказом начальника Харківської обласної військової адміністрації. Термін виконання – 60 днів.

Закликаємо вас якнайшвидше виїхати до безпечніших місць. У зв'язку з посиленням обстрілів подбайте про безпеку ваших дітей.

Не чекайте останніх днів! Дотримуйтеся вимог законодавства!

Обласна військова адміністрація визначила маршрути евакуації та підготувала місця тимчасового проживання.

Для консультацій звертайтеся:

0-800-33-92-91 (цілодобова лінія з питань евакуації)

101 та 102 – правоохоронці й рятувальники, залучені до евакуації родин з дітьми.

Як діяти, якщо ви прийняли рішення евакуюватися:

• Зберіть тривожну валізу: документи, гроші, вода, їжа на 1–2 дні, аптечка, змінний одяг, зарядні пристрої, ліхтарик, необхідні речі для дитини.

• Уточніть маршрут евакуації: пункт збору, транспорт, контакти влади.

• Спокійно поясніть дитині, що виїжджаєте у безпечне місце.

• Під час евакуації виконуйте інструкції правоохоронців та представників влади.

• Тримайте документи напоготові.

• Повідомте про маленьких дітей або людей з інвалідністю, щоб забезпечили додаткову допомогу.

Після прибуття до безпечного місця обов'язково зареєструйтеся у Координаційному гуманітарному центрі, щоб отримати допомогу в оформленні статусу ВПО, доступ до виплат і гуманітарної підтримки.

Не зволікайте з евакуацією. Нерішучість може коштувати життя!

Великобурлуцька селищна військова адміністрація.
На фото поліцейський офіцер Великобурлуцької громади О.Бєлінський та патрульний поліцейський В.Василюк.

Сергій Фендриков: земля віддячує сторицею

Агроном господарства – це людина від знань і уміння якої залежить врожай, а відтак і достаток. Він серцем розуміє мову землі та відчуває її інтуїтивно. Його робота не обмежується календарним роком, адже він, як справжній стратег, формує структуру посівів на тривалий період, достеменно знає кожну рослину, відчуває її стан і потреби. Бачить у маленькому насінні добрий врожай, а в чорноземі – майбутнє. Праця на землі з усіма ризиками і випробуваннями йому під силу.

Головний агроном господарства Сергій Фендриков першим зустрічає світанок, об'їжджаючи поля, і останнім проводжає день, слухаючи, як дозрівають хліба. У цій циклічності сенс роботи і життя.

Його трудова стежка широкими ланами взяла початок у ПСП «Нива» на Великобурлуччині. У 1998 році випускника Полтавського сільськогосподарського інституту призначили на посаду агронома дільниці. Молодому спеціалісту кортіло якнайшвидше застосувати на практиці здобуті знання та побачити результати своєї праці, про яку мріяв ще зі старших класів Великобурлуцької школи. Він натхненно виконував безпосередні обов'язки, контролював посів і збирання сільськогосподарських культур і невдовзі обійняв посаду агронома-насіннєвода. Закладав зерно, насіннєві ділянки, проводив очищення та підготовку насіннєвого матеріалу, опробацію – і йому вдавалося. Сергій зрозумів, чим більше піклуєшся про землю, тим щедріше вона віддячує.

З 2002 року Сергій Фендриков – головний агроном господарства, яке обробляє землі на території Великобурлуцької громади. Через п'ять років на зміну «Донам» та МТЗ на поля прийшла новітня техніка і прогресивні технології. Почали більш широко застосовувати добрива, запровадили хімічний захист – комплексний захист від хвороб, бур'янів, шкідників, прикореневі підживлення. На полях господарства стали вирощували нові сорти пшениці, гібриди соняшнику, кукурудзи. Налагодили співпрацю з однією з найбільших у світі аграрних компаній Syngenta, Limagrain і не тільки.

– Ніколи не забуду як придбали сівалку нульового циклу і розпочали посів пшениці без попереднього обробляння ґрунту – по тільки-но скошеному соняшнику. Спершу випробували на окремій ділянці, а нині технологія відпрацьована, – розповідає про зміни агроном. – З осені, там, де застосовували рихлення чи оранку, вирівнювали площі, а культивацію навесні замінили хімічним обробітком, що сприяло збереженню вологи. Господарство набуло статусу насіннєвого і займалося вирощуванням посівної пшениці на насіння – під реалізацію.

На ланах колосилася пшениця «Богдана», «Ліра одеська», «Мудрість одеська». Сіяли іноземну селекцію, але вона не прижилася, бо хліб український – український і є.

Науковий підхід, копітка праця головного агронома та згуртованого колективу давали високі врожаї. Урожайність пшениці складала 50–55 центнерів з гектара, соняшника – 30, гороху – 25–30.

З лютого 2022 року землеробство опинилося під ризиком війни, а щоденна сільськогосподарська праця стала на паузу. Російські окупанти під дулом автомата забрали легкову техніку, зокрема, і робочу «Ниву» Сергія. Донедавна доглянуті лани заростали бур'янами, і йому було боляче за тим спостерігати. Поглинуло відчуття, ніби заростає в полях прокладена ним стежка на невизначений час. Початок вересня приніс жадане полегшення – українські воїни звільнили рідну землю. Тікаючи, російські зайди поцупили на машинному дворі господарства КамАЗ та тракторний причеп. Але той факт не зміг затьмарити піднесення і жагуче бажання знову зануритися у вир улюбленої справи. Земля, ніби вічна книга, почала писати нову сторінку врожаю.

Сергій Фендриков не припиняє експериментувати навіть під час війни і отримувати вагомі врожаї. Минулого року навесні, через ймовірний наступ ворога з півночі, постало питання: чи варто сіяти соняшник – вкладати посівний матеріал? Керівництво господарства визначилося і дало старт посівній 25 травня. Зглядаючись на пізні строки та відсутність пропашної сівалки, головний агроном запропонував використати зернову, розмістивши густоту насіння згідно рекомендацій компаній даних гібридів. До його пропозиції поставилися скептично, але погодилися. Зібрали весь посівний матеріал, що зберігався кілька років та мав 40% схожості. Серій зробив розрахунки, посіяли. І приголомшливий результат восени – 25 центнерів з гектара!

– Клімат змінюється. Там, де ранній посів, сходи потрапляють під посуху, під запал, а посіяне з 15 травня до 1 червня більш витривале. Цьогоріч соняшник теж сіяли у пізні строки і отримали ідентичний минулорічному врожай – 26 ц/га, – ділиться досвідом агроном. – Соя також показала рекордну врожайність – 31 ц/га.

Обстріл території машинного двору сільгосппідприємства російськими військами відбувся перед збиранням соняшнику. В результаті влучання шахедів повилітало все віконне скло у сільгоспмашинах. Вдруге ворог бив по складах, пошкодив накриття току, загорівся комбайн із зерном, інший – зазнав значних пошкоджень. Вогонь працівникам вдалося приборкати своїми силами.

Роботи в полі продовжили. Зібрали соняшник, розпочали кукурудзу. Якщо минулого року працювали ще у відносній безпеці, то нинішнього сезону під час збирання пшениці працівники знайшли 10 БПЛА «Молнія», 7 з яких фальшціли, а 3 не здетонували. Фальшціль виявили і на кукурудзяному полі.

Проблематичним стало постачання добрив (хоча й закуповують тільки азотні), пального та й вивезення самого збіжжя. Перевізники, дізнавшись, що потрібно їхати близько до лінії фронту, відмовляються, деякі маніпулюють, використовуючи складну ситуацію, добряче накидають ціну, і від того неприємно і образливо, адже аграрії живуть і працюють на землі, яка постійно знаходиться під прицілом війни.

Головний агроном залюбки ділиться досвідом та і сам черпає його у колег, на семінарах. Як і за мирних часів господарство продовжує співпрацю з аграрною компанією Limagrain, відводить площі під демо-ділянки, на яких вирощує гібриди пізніх культур. Ще в минулому році на День поля до них активно з'їжджалися аграрії із сусідніх господарств, представники компанії. Нині врожайність 29 гібридів соняшнику і 12 – кукурудзи оцінювали самі – небезпечний регіон.

Осінь добігає своє коло, але роботи ще багато.

– Кукурудзи залишилося зібрати понад 400 гектарів. Зима довга – встигнемо. Головне, щоб снігом не притрусило, – посміхаючись говорить головний агроном. – Дискування проведемо за будь-якої погоди. У наявності диски «Рубін» з опорними котками, ми їх знімаємо, щоб не залипали, і працюємо. Площі після жита, пшениці розрихлили, вирівняли, внесли по 200 кг на гектар добрива сульфату амонію. Задоволені сходами ріпаку, який зайняв площу 222 гектари. Сподіваємося, перезимує.

Сергій Фендриков, маючи 27 років досвіду роботи на землі, завжди дотримувався правила: восени посіяв – весну розвантажив. Але наближення фронту коригує стале твердження. Під озиму пшеницю відвели 1100 га, закупили 15 тонн еліти, підготували свій посівний матеріал, але, щоб уникнути ризиків, навесні сіятимуть льон.

– Хочеться просто спокійно працювати, як того потребує агрономічна справа. Не підлаштовуватися під світовий день, до комендантської години і не поглядати, що летить з неба. А поки, попри все, живемо надією на кращі, безпечніші часи, дбаємо про землю і збираємо вирощене, – підсумовує головний агроном, який добре вивчив філософію землі, і вона віддячує йому сторицею.

Людмила СКЛЯРОВА.
На фото: Сергій Фендриков на полі соняшника LG 50479 (гібрид Limagrain)

↗ Долі людські

Війна на світанку і схилі років

На ґанку будинку великобурлучанки Катерини Миколаївни Капленко гріються останні теплі сонячні промені, а в них кошенята, які своєю веселою метушнею розраджують дні 89-річної жінки. Перед великою війною вона розповідала, як змалечку, у Другу світову, перебувала в окупації. У їхній хатині, що тулилася на одній із вулиць Плоского, півроку стояли німецькі солдати. Вона ж разом із сестричкою та мамою ночували надворі у ямі-підвалі. На той час їй було не більше семи років, а може й менше – не пам'ятає. Коли окупанти залишили їхню домівку, матуся відразу запропонувала донечкам переночувати в рідних стінах. На ранок жінка вжахнулася – підвал, у якому перебувала з дітьми, завалився.

Потім після війни був голод.

– Боже, така змалку бідність! Ні їсти, ні пити не було. Бігаємо босі, як натрапимо на якесь зерно біля поля, назбираємо. Нас ще й наглядачі проганяли. Мамка нарве насіння з дикого кінського щавлю, намне колосків, що принесемо, надере на мельничку. Щавель окропом обдасть, змішає. Я не їм, плачу, а вона собі плаче, – зі щемом в душі згадує післявоєнне дитинство Катерина Миколаївна.

Батько Микола Андрійович Щербаков у Другу світову воював. У одному з боєзіткнень з нацистською армією ворожа куля зайшла йому в шию. Тільки прийшов до тями, як поруч почув німецьку мову, а далі – неволя. Звільненого з німецьких таборів солдата «за провину перебування в полоні» радянська влада відправила до Сибіру, намірявши йому з «щедрої руки» 10 років робіт у шахтах. Потерпаючи від голоду, в 1950-му мама Марія Іванівна рушила з донечками за чоловіком. Вперше Катя в тих далеких, холодних, невольницьких краях побачила у магазині макарони, а скуштувавши, все просила маму, щоб постійно їх готувала. Додому на Великобурлуччину дівчина повернулася через п'ять років.

На початку 2022-го, під час нашого спілкування, жінка навіть уявити не могла, що на схилі літ їй доведеться знову пережити страхіття війни. Тільки розв'язали її не чужинці, а сусідня «братня» країна, тим самим роз'єднавши її з онуками, які мешкають у Бєлгороді. Ще до війни вони хотіли забрати бабусю в будинок, який за життя збудував батько – син Катерини Миколаївни. Вона не погодилася, відчувала ще сили себе обходити і потихеньку господарювати.

Від ранку 24 лютого щодня повз її будинок постійно йшли колони ворожої російської техніки. Однак в окупації загарбники її не турбували, якось минулося. Не надто цікавилася жінка, де й ділися. Страх прийшов пізніше, як почалися обстріли селища. Коли керована авіабомба влучила темної пори біля житлового будинку на сусідній вулиці, Катерина Миколаївна сиділа біля вікна. Потужна вибухова хвиля не тільки спричинила страшний переляк, а й негативно вплинула на здоров'я.

– Спати на ліжко не лягаю вже три роки. Ладнаюся вдягнена на дивані. Як щось загудить, схвачуюся, телефон у руці, і сідаю подалі від вікна. Боюся, не дай Бог, як боюся, – ділиться життям під обстрілами жінка. – А як летіли на універмаг! Я дев'ять вибухів нарахувала. Десятий, кажуть, не зірвався. Після того у мене на хаті шифер зрушився, випало у вікнах скло та провисли електричні дроти. Дякувати добрим людям, сусідові, Територіальному центру обслуговування, комунальникам і енергетикам, все відновили. Бачу по телевізору як Куп'янськ б'ють, Вовчанськ стерли. Та доки ж це буде! – бідкається жінка.

Раніше вона виходила в центр селища, спілкувалася з людьми. Багатьох знала, бо чверть віку віддала роботі бухгалтерії Великобурлуцької селищної ради. Зараз її світ в межах домівки та на обійсті. У будні навідують робітники Терцентру, знайома родина, яка тримає у неї город. А вихідні – наодинці. Разом із темрявою приходять страхи, з якими їй важко впоратися.

Здавалося б, отак у поважних літах хіба тільки про здоров'я піклуватися, на життя вистачає: пенсію має, щотижня хліб дають, а вже гуманітарної допомоги – продуктової, гігієни від благодійників, з якими співпрацює місцева влада, стане не на один рік. Немає тільки спокою на схилі літ.

– Як його жити? Як його далі жити? Син з донькою, невістка померли. Та й подруг вже немає – сама самотою. Сиджу, плачу кожен день. Хто його знає, куди голову хилити. Кличе до себе в Умань двоюрідна сестра невістки, але хто я їй? Якби війна закінчилися, може б до онуків поїхала, – розмірковує сумно жінка, тримаючись за клямку рідної хати, яку з чоловіком колись облаштовували для життя.

У Великобурлуцькій територіальній громаді 2670 жителів поважного віку, які стали заручниками війни, розв'язаної росією. Хтось із них має підтримку та турботу рідних чи близьких, а деякі залишилися наодинці зі своїм розпачем і жалями за мирними днями. Вони з острахом думають про те, що їм доведеться покинути рідну домівку, в якій і стіни допомагають, і з вузликом речей рушити подалі від ворожих російських обстрілів.

Людмила СКЛЯРОВА,
фото авторки.

↗ Реалізація регіональної програми

Комунальники Великобурлуцької громади отримали вакуумну мулососну машину

В рамках реалізації Регіональної програми відновлення, розвитку та підтримки систем життєзабезпечення Харківської області на період дії воєнного стану в Україні Великобурлуцьке КВКП «Водоканал» отримало від Департаменту житлово-комунального господарства та паливно-енергетичного комплексу Харківської обласної державної (військової) адміністрації нову вакуумну мулососну машину.

Великобурлуцька селищна рада вдячна начальнику Харківської ОВА Олегу Синєгубову та Департаменту житлово-комунального господарства та паливно-енергетичного комплексу за надану підтримку у цей складний воєнний час.

Наданий спеціалізований автомобіль суттєво полегшить роботу комунальних служб громади та сприятиме покращенню якості надання послуг населенню.

↗ 5 листопада – День працівника соціальної сфери

Добро – сильніше за війну

Напередодні професійного свята – Дня працівника соціальної сфери України начальник Великобурлуцької селищної військової адміністрації Віктор Терещенко привітав соціальних працівників Великобурлуцької громади.

Від імені Великобурлуцької селищної військової адміністрації він відзначив Подяками трудові колективи за високий професіоналізм, відповідальність, почуття обов'язку, вміння працювати з людьми різного віку та соціальних категорій, самовіддане служіння обраній справі й з нагоди професійного свята:

• Службу у справах дітей Великобурлуцької селищної ради;

• Відділ соціального захисту населення Великобурлуцької селищної ради;

• КУ «Територіальний центр соціального обслуговування (надання соціальних послуг) Великобурлуцької селищної ради»;

• Великобурлуцький селищний центр соціальних служб;

• Відділ обслуговування громадян №5 (сервісний центр) Управління обслуговування громадян Головного управління Пенсійного фонду України;

• Великобурлуцьке управління Чугуївської філії Харківського обласного центру зайнятості.

Також Віктор Терещенко вручив Подяки від голови Харківської обласної державної адміністрації Олега Синєгубова головному спеціалісту відділу соціального захисту населення Великобурлуцької селищної ради Світлані Рахільчук та головному спеціалісту з питань соціального захисту населення цього ж відділу Інні Дівущак – за вагомий особистий внесок у вирішення питань соціального захисту населення, зразкове виконання службових обов'язків і значний внесок у реалізацію державної та регіональної політики у період воєнного стану.

Подяку від голови Харківської обласної ради Тетяни Єгорової-Луценко за багаторічну сумлінну працю отримала Валентина Воловик, соціальна робітниця КУ «Територіальний центр соціального обслуговування (надання соціальних послуг) Великобурлуцької селищної ради».

Звертаючись до представників соціальних служб громади, керівник подякував їм за відданість і людяність:

«Дякую вам за те, що навіть у найважчі дні війни ви залишаєтеся поруч із жителями громади, людьми похилого віку, з інвалідністю, родинами з дітьми, примусово переміщеними особами, родинами військових. Щодня своєю працею ви підтверджуєте: добро сильніше за війну. Саме завдяки вашій щоденній турботі наша громада тримається, не втрачає людяності й довіри».

Людмила СКЛЯРОВА.

↗ ULEAD з Європою

Навчальний візит до громад Прикарпаття

В Івано-Франківській області 10–14 листопада 2025 року відбувся навчальний візит «Добрі практики управління проєктним циклом та реалізації проєктів розвитку громад», в якому взяла участь головний спеціаліст Великобурлуцької селищної ради з питань інвестиційної діяльності Світлана Матяш.

16 представників громад з різних регіонів України взяли участь у навчальному візиті та успішно пройшли програму «Кроки для спеціалістів. Управління проєктним циклом».

Учасники візиту ознайомилися з успішно реалізованими проєктами у Калуській, Долинській, Косівській та Вигодській громадах, вивчили, як залучати гранти, співпрацювати з міжнародними донорами та робити проєкти стійкими й довготривалими.

Протягом тижня мали можливість наживо поспілкуватись з проєктними менеджерами та керівництвом у громадах Івано-Франківської області, де вже є не один успішно реалізований проєкт з покращення інфраструктури у соціальній, екологічній та туристичній сферах.

Організацію заходу забезпечили керівник Регіонального офісу «U-LEAD з Європою» в Івано-Франківській області Максим Чопей та проєктна менеджерка команди «Проєктна фабрика» Тетяна Данилів.

Щиро дякуємо Програмі ULEAD з Європою в Івано-Франківській області за навчання, можливість отримати практичні навички та бажаємо натхнення, успіхів і нових цікавих ідей.

Світлана МАТЯШ.

У Великобурлуцькій територіальній громаді розгорнуто Пункти Незламності

З огляду на критичну ситуацію з електропостачанням та наближенням холодів, у населених пунктах Великобурлуцької територіальної громади розгорнуто 11 Пунктів Незламності.

Вони оснащені генераторами, мають достатній запас пального, забезпечені теплом, зв'язком та необхідними умовами для обігріву і перебування людей.

Пункти Незламності працюють відповідно до затверджених графіків. Координацію роботи та спільне керівництво Пунктами Незламності здійснює головний спеціаліст відділу благоустрою та комунальної власності Великобурлуцької селищної ради Олександр Шаповал.

За детальною інформацією просимо звертатися до місцевих органів влади.

Разом вистоїмо!

Сергій ЛЕБЕДЄВ.

У Великобурлуцькій громаді відзначили День працівників культури та майстрів народного мистецтва

Щороку 9 листопада в Україні вшановують тих, хто зберігає й примножує духовні скарби нашого народу – працівників культури, аматорів сцени та майстрів народного мистецтва.

У Великобурлуцькій територіальній громаді цього дня вітання приймали ті, хто своїм талантом, наполегливістю та любов'ю до рідного краю підтримує моральні й духовні сили жителів громади та наших захисників.

Начальник Великобурлуцької селищної військової адміністрації Віктор Терещенко відзначив колектив КЗ «Великобурлуцький Будинок культури Великобурлуцької селищної ради» за патріотизм, чітку громадянську позицію, професіоналізм, сумлінну працю та вагомий внесок у розвиток культурної спадщини громади. Подяку було вручено директорці закладу Катерині Солодкій.

Також очільник громади вручив Дипломи від Департаменту культури і туризму ХОДА за участь у Регіональному дистанційному конкурсі читців-аматорів та авторів «Вічне слово Кобзаря» працівницям культури Тетяні Боричевській та Галині Ракші. Дипломантом конкурсу став і Денис Рижов, який нині служить у лавах Збройних Сил України, гідно захищаючи державу.

Дипломами ІІІ ступеня за участь у ІІІ Обласному дистанційному конкурсі традиційних страв, випічки та напоїв Харківщини «Смачного!» нагороджено:

Олену Дубаченко – директорку структурного підрозділу «Новоолександрівський сільський будинок культури» та Ольгу Кітаєнко – завідувачку структурного підрозділу «Червонохвильський сільський клуб».

Начальниця Управління освіти, культури та спорту Великобурлуцької селищної ради Олена Ситнікова вручила Грамоти: колективу структурного підрозділу «Шипуватський сільський Будинок культури», автору та виконавцю сучасних українських пісень Сергію Євдокимову, директорці «Гнилицького сільського Будинку культури» Тетяні Куліш.

Під час урочистостей прозвучали щирі побажання нових творчих звершень, здійснення задумів і мрій, збереження незламності духу та якнайшвидшої Перемоги, до якої працівники культури також роблять свій внесок. Адже саме мистецтво вміє зцілювати серця, об'єднувати людей і дарувати світло та надію.

«Нехай культура і мистецтво завжди процвітають у нашій громаді!» – наголосив Віктор Терещенко.

Людмила СКЛЯРОВА.

Евакуація триває: 0-800-33-92-91 «гаряча лінія»

ПАМ'ЯТІ КОЛЕГИ
Дмитра Сергійовича Криничанського (28.09.1992 – 10.11.2025)

Перший день робочого тижня розпочався болючою, гіркою звісткою – на 33-му році життя після тяжкої, невиліковної хвороби зупинилося серце нашого колеги, Дмитра Сергійовича Криничанського.

Розум відмовляється прийняти непоправне. Серце не хоче вірити.

Дмитро Криничанський – випускник Великобурлуцької середньої школи розпочав свій трудовий шлях після закінчення Українського державного університету залізничного транспорту, де здобув спеціальність інженера-будівельника залізничного транспорту.

У 2013 році він прийшов працювати до Відокремленого підрозділу «Дистанція колії Куп'янськ-Південна» Регіональної філії «Південна залізниця» ПАТ «Українська залізниця» шляховим майстром, згодом став бригадиром з поточного утримання та ремонту колій і штучних споруд.

Із 2018 року Дмитро працював оператором відділу ведення Державного реєстру виборців Великобурлуцької районної державної адміністрації, а після реорганізації РДА, трудився в органах місцевого самоврядування.

Останні три роки вісім місяців і двадцять днів він обіймав посаду головного спеціаліста з питань програмного забезпечення комп'ютерних систем Великобурлуцької селищної ради.

Надзвичайно скромний, щирий, делікатний – Дмитро бездоганно знав свою роботу. Він був тим, до кого зверталися, коли «щось не працювало», і ніколи не лишав без допомоги. Не рахувався з особистим часом, завжди доводив справу до кінця. Умів налаштувати інтернет там, де, здавалося, сигналу не існувало зовсім. Спокійно, терпляче пояснював і допомагав, вмів знаходити рішення в найскладніших ситуаціях.

Його знання, відповідальність, працелюбність і доброта викликали щиру повагу. Він був надійним, незамінним фахівцем і людиною з великим серцем.

Тихий. Стриманий. Завжди в русі. Завжди поруч, коли треба.

Ми теж були поруч, коли він потребував допомоги, вірили і сподівалися, що боротьба з хворобою завершиться перемогою. Але дива не сталося.

Прощавай, дорогий колего! Ми назавжди запам'ятаємо тебе людиною з добрим серцем, тихою гідністю і щирістю. Дякуємо за працю, терпіння та людяність. Пам'ять про тебе назавжди в наших серцях.

Великобурлуцька селищна військова адміністрація, Великобурлуцька селищна рада висловлюють щирі співчуття рідним і близьким Дмитра Сергійовича Криничанського.

Сумуємо разом з вами.

У Великобурлуцькій громаді розпочав роботу фахівець із супроводу ветеранів війни та демобілізованих осіб

У Великобурлуцькій громаді почав працювати фахівець із супроводу ветеранів війни та демобілізованих осіб. Це нова та надзвичайно важлива ланка, покликана забезпечити якісний зв'язок між ветеранами та службами, що надають соціальну, психологічну, медичну й юридичну підтримку.

Фахівець допомагає ветеранам і членам їхніх сімей адаптуватися до цивільного життя, надає індивідуальний супровід, первинне консультування та всебічну допомогу відповідно до потреб кожної людини.

ОСНОВНІ ЗАВДАННЯ ФАХІВЦЯ:

надання консультацій та інформаційної підтримки; індивідуальний супровід ветеранів війни та демобілізованих осіб; психологічна та соціальна підтримка; сприяння поверненню до цивільного життя; координація роботи з іншими службами, установами та громадськими організаціями.

ЧОМУ ЦЕ ВАЖЛИВО ДЛЯ ГРОМАДИ?

Запровадження цієї посади дозволить: забезпечити системний підхід у роботі з ветеранами; підвищити доступність соціальних та супутніх послуг для ветеранів і їхніх родин; скоротити час і зусилля, необхідні для отримання допомоги.

КОНТАКТИ

Фахівець працює у Великобурлуцькому селищному центрі соціальних служб.

Мешканці громади, які потребують консультації чи підтримки, можуть звертатися за телефоном: **095 642 52 28; онлайн:** подати заяву через сайт е-Ветеран.

Допомога

Благодійні організації продовжують підтримувати жителів Великобурлуцької громади

У прифронтових населених пунктах, де щодня триває боротьба за життя, витримку й надію, гуманітарна підтримка має надзвичайне значення. Продуктова допомога від благодійників стала вагомою підмогою для сотень родин Великобурлуцької громади.

1440 продуктових наборів з базовими продуктами харчування вагою по 9,6 кг кожен отримали жителі населених пунктів Великий Бурлук, Манцівка, Михайлівка, Канівцеве, Жуків Яр та інших від представників Благодійного фонду Global Empowerment Mission UA (GEM UA). Підопічним Територіального центру соціального обслуговування набори доставляли соціальні робітники, аби допомога надійшла до кожного, хто її потребує.

Гуманітарна підтримка у вигляді харчових продуктів, яку отримало кожне домоволодіння, – це свідчення того, що про наших людей не забули. В умовах постійних обстрілів і відсутності роботи така турбота є знаком солідарності та підтвердженням того, що світова спільнота стоїть поруч і підтримує українців у найважчі часи.

Великобурлуцька селищна рада щиро дякує Благодійному фонду Global Empowerment Mission UA (GEM UA) за співпрацю, моральну та матеріальну підтримку жителів Великобурлуцької територіальної громади. Подібні ініціативи зміцнюють віру у людяність і допомагають триматися на шляху до мирного завтра.

Благодійна організація «БФ «АДРА Україна»» також продовжує щомісячно підтримувати жителів Великобурлуцької територіальної громади продуктами харчування.

У жовтні 2025 року кожен мешканець прифронтової громади отримав благодійну допомогу – загалом роздано 5545 продуктових наборів.

Великобурлуцька селищна військова адміністрація та Великобурлуцька селищна рада щиро дякують Благодійній організації «АДРА» за постійну співпрацю, підтримку та допомогу жителям громади у воєнний час.

Галина КОСТЕНКО.

Небесний стрій

Два роки поспіль захисник «Джедай» в небесній варті над Україною

13 листопада 2025 року – другі роковини від дня смерті нашого земляка, захисника України Євгенія Олександровича Дмитрієва. Час плине, але йому не підвладні сила пам'яті і біль втрати. Назавжди 49.

Його мала батьківщина – село Плоске. З дитинства Євгеній був розумним і допитливим. Вперше переступивши поріг Площанської середньої школи, вмів читати та рахувати. Вчився добре. У старших класах перевагу віддавав точним наукам, захоплювався історією. Був жвавим сміливцем-відчайдухом. Коли постало питання подальшого навчання, а з ним і вибору майбутньої професії, юнак, не роздумуючи, вступив до Харківського політехнічного інституту. Два роки студентського життя. Самостійний, він не потребував надмірного піклування чи опіки з боку батьків. На третьому курсі навчання Євгенія призвали на військову службу, яку гідно ніс на катері у прикордонній смузі Одеси.

Додому Євгеній Дмитрієв повернувся у вересні 1995-го – змужнілий, з добрими враженнями від військового гарту. У виші заняття розпочалися, тож вирішив приєднатися до студентської когорти наступного року. Пріоритетом для себе визначив допомогу родині – мамі та молодшому брату. У перші роки становлення незалежної України із заробітками було складно. Спершу працював реалізатором на місцевому ринку, а згодом у москві – на будівництві. Євгеній тішився з того, що може фінансово підтримати дорогих людей. Якось обмовився мамі: «Не в той інститут я вступив, от якби будівельного спрямування – закінчив би залюбки!».

Чоловіка захоплювала і надихала справа, якою займався. Вмів швидко зробити план, безпомилково визначити кількість будівельного матеріалу та матеріалу для оздоблення приміщень. І швидко став мозковим центром бригади. Приїжджаючи додому, не відпочивав – робив ремонти, створював затишок, обов'язково вкладаючи у все часточку любові. Його знали як майстра «золоті руки».

У 2014-му, коли розпочалася війна, Євген не міг повірити, що росія розв'язала її на сході України, і ще певний період їздив у відрядження і вже повертався до своєї родини – дружини, старшої донечки, а згодом і молодшої, яких обожнював. Для них готував вишукані страви, обіди, смаколики. Ніколи не ділив чоловічу та жіночу роботу. Сім'я натхненно перебудовувала і облаштовувала родинне гніздо. З легкістю він міг провести водопостачання, переробити хліб на сучасну кухню, а щоб бути ближче до родини, знайшов роботу в Харкові.

Вранці 24 лютого 2022-го разом з дружиною та дітьми опинився в окупації і ніби прозрів. Спостерігаючи за колонами техніки, яка сунула рідним краєм, знайомими з дитинства шляхами, друзями, які невдовзі стали «колишніми» за даних обставин, зненавидів все російське. Розмовляв виключно українською, дивився тільки українські канали телебачення. Під час окупації допомагав батькові на пасіці. Спільно, за кресленням Євгенія, спорудили у дворі біля вуликів апіхатину для відпочинку та лікування, сподіваючись, що весь цей жах не назавжди.

Як тільки українські війська у вересні 2022 року звільнили територію Великобурлуцької громади, пішов до місцевого військкомату.

14 жовтня солдат-піхотинець Євгеній Дмитрієв на псевдо «Джедай» став у стрій 1 мотопіхотного відділення 1 мотопіхотного взводу 3 мотопіхотної роти 1 мотопіхотного батальйону 93-ї окремої механізованої бригади «Холодний Яр» на боротьбу з ворогом. Йому не треба було позичати ні хоробрості, ні відваги. Впевнено виконував поставлені складні завдання і невдовзі «прилетів» до своїх дівчат. А наступного року, влітку, прийшов у відпустку – інший, обпалений війною, але такий же турботливий і уважний. На зауваження мами щодо бороди, відповів: «Ми там всі такі. Інакше в лісі не можна». Розповідав про страшні реалії боїв під Покровськом, Часовому Ярі, Костянтинівці, Бахмуті, численні орди російських зайд, локації, де полягли побратими, роботу вночі. За якийсь час, здобувши бойовий досвід, пройшов навчання і сів за кермо БТРа. Доправляв побратимів до визначеного місця, звідки вони через мінні загородження йшли до позицій. Якось командир запропонував Євгенію підмінити пораненого побратима. Він погодився і пішов разом з усіма, а повертаючись назад, зазвичай обережний та обачний, наступив у темряві на міну…

Поруч у шпиталі була дружина. Піклування та підтримка сприяли одужанню. Попри те, що турнікет залишався накладеним надто довго, процес загоєння рани проходив успішно. З підрозділу телефонували ротний, побратими, хвилювалися, бажали одужання, а «Джедай» обіцяв якнайшвидше повернутися. Він будував плани, мріяв разом з родиною подивитися світ, жив майбутнім. Рани загоїлися, але тіло відмовило.

13 листопада 2023 року старший водій 1 мотопіхотного відділення 1 мотопіхотного взводу 3 мотопіхотної роти 1 мотопіхотного батальйону 93-ї окремої механізованої бригади «Холодний Яр» Євгеній Дмитрієв помер у Київському шпиталі, віддавши рік свого життя захисту держави. Для рідних немає більшого болю, бо вони втратили найкращого – сина, чоловіка, батька. Для громади – кожне життя безцінне.

Схиляємо голову перед відвагою, жертовністю і мужністю воїна, який боровся за свободу і незалежність України. Вічна шана.

23 квітня 2024 року Євгеній Дмитрієв нагороджений Орденом «За мужність III» ступеня посмертно.

На знак вдячності та вшанування пам'яті захисника, одну з вулиць села Плоске названо на його честь.

Людмила СКЛЯРОВА.

Боротьба триває доти, доки останній окупант не покине українську землю. Ярослава Стецько.

«ВІСНИК КУП'ЯНЩИНИ» – Зареєстровано суб'єктом у сфері друкованих медіа. Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення. Ідентифікатор медіа R30-02356.

Редакція ТОВ РІА «Вісник Куп'янщини». Директор – Ольга ПОЛТАВЕЦЬ. Відповідальна за спецвипуск «Часопис Великобурлуччини» Людмила СКЛЯРОВА. Підготовано для жителів Великобурлуцької громади.

Редакція залишає за собою право редагувати, скорочувати, не публікувати матеріали. Юридична адреса редакції: 63701, м. Куп'янськ, вул. 1 Травня, 6, к. 418. Тел.: (05742) 51827. E-mail: infoktrk@ukr.net

Друк офсетний. Обсяг – 1 друкований аркуш. Віддруковано: ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед», 21034 м. Вінниця, вул. Гетьмана Мазепи, 12-б Тел.: (0432) 55-63-97, 55-63-98 Тираж: 1500. Замовлення: №